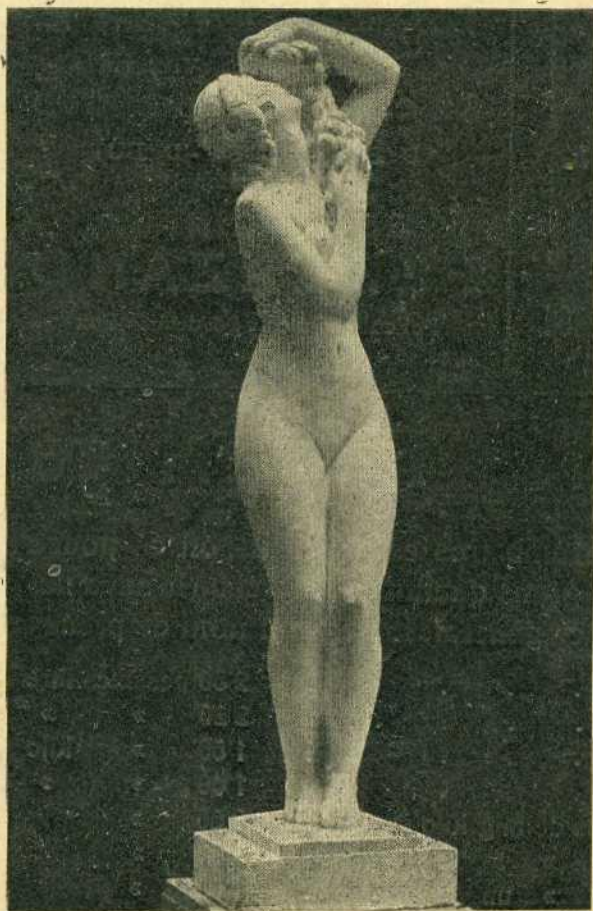

Joventut

Revista quinzenal vilanovina

GILBERT PRIVAT. — «ESCULTURA»
(Clixé col·lecció «L'Amic de les Arts»)

mún 5.

SUMARI

ELS JOCS FLORALS: F. C.—
ANTAGONISMES: Josep F.
Ferrer.—CONTRAST: Vicens
Montañés. — LA BATALLA
DE L'ESPERIT: J. Serra De-
mestre. — L' EGOISME SO-
CIAL: J. Barberá. — DIÀLEG
A L'ENTORN DE L'AMOR:
Eduard Papiol. — UN HOME
LLIURE (Continuació). — L'A-
MOR D'EN VICENS: P. Vin-
tró i Oliveres. — A NA D..... :
J. M. Solter de Torderal. —
DE QUINZENA EN QUIN-
ZENA: Tetracordo. — VET-
LLADA ARTÍSTICA: S. D.
TEATRALS. — CINEMA.
NOTICIARI.

*Suplement de JOVENTUT: «Pre-
ludios de mi lira», poesies de Ma-
nuel de Cabanyes, traduïdes
al català.*

25 cèntims

no. 10. 1914. Joventut

EMPRESA "CINÆS"

TEATRO ARTESANO
TRIO PALAU

Programa de cine para hoy, sábado, y
mañana, domingo, días 11 y 12 de mayo

EL MÁS ESPERADO ESTRENO
LA MAYOR PELÍCULA DEL AÑO

¡WOLGA!
¡WOLGA!

Revista Paramount y El enano ladrón

TEATRO BOSQUE
TRÍO MONTSERRAT

Programa de cine y varietés para hoy,
sábado, y mañana, domingo, días 11 y 12.

Estreno del grandioso film de la «Metro-
Goldwing», por Norma Shearer,

LA ACTRIZ

La cinta de la marca «Verdaguer»,

La cosa está que arde

DEBUT - DEBUT - DEBUT
del excepcional

TRIO ARGENTINO
FERRAZANO

Película cómica y Noticiario Fox.

Comestibles F. Garriga

Aquesta casa, que compta amb tres establiments on es poden
comprar tots els gèneres a grans quantitats, ofereix a la seva nu-
merosa clientela i al públic en general, la següent nota de preus:

Oli pur d'oliva	2'30 pessetes litre
» corrent.	2'20 » »
Savó «Viuda Ferrer».	1'50 » kilo
» «Pinta», classe extra	1'00 » »
Escames Savó Natural, paquets de mig kilo	0'60 »
» Cuina, Soms, » » » »	0'55 »
» » » » un »	1'05 »
Moresc	0'35 » litre
Besses	0'50 » kilo
Lates sardines	0'50 » lata
» tomaquetes, de 6 c/m, 0'25 pessetes; de 12 c/m, 0'45; de 3 lliures, 0'90	
Llet condensada, marca «El Pagés».	1'40 pessetes pot

I

*La independència
de la poesia*

*Eu nunca consenti que á minha lyra
Fosse lyra de côrtes
A verdade, a sa única verdade
Soube inspirarme o canto.*

Franc. Manoel.

Com una casta ruborosa verge
Sorgeix ma musa i tímida les cordes
Polsant de la seva arpa solitària
Dóna la veu del cant.

Ben lluny ¡profanes gents! no llur accent
Del plaer fràgil corruptor de l'ànima
En ritme cadenciós farà suau
La funesta metzina.

Ben lluny ¡esclaus! ben lluny; jamai ses gràcies
Com vostre honor se trafiquen i venen;
Jamai sagní-maculats sostres d'or
Retrunyiran sos versos.

En pobre independència, ni les ires
L'esglaien dels botxins del pensament
De serva a fur; ni meretriu impura,
Vil metall la corromp.

Fera com les muntanyes de sa pàtria,
Gales defuig que malvestat soplugen,
Vaga pels cims en nuditat honesta;
mes jaí de qui l'ultratgi!

Damunt sos himnes l'expressió de l'ànima
volateja sens art : musicals nombres
Menyspreua i rima acord; són els seus versos
Com son esperit lliures. (1)

Ingrats són; mes són forts, són generosos
Com l'espasa del bo; jamai, jamai
Ta noble faç amb el rubor d'oprobí
Sollaran, mare Espanya.

Com del cigne d'Ofantus les complantes
Del món a la Regina avergonyiren,
Del tirà llur amb l'infamant elogi
Ses ànsies augmentant.

¡Vilíssim fill! ¡cantaire ingrat! El Cel
Màgica lira li donà i les arts
D'enarborar a son albir les ànimes
I foquejar els cors;

Li dóna als herois celebrar mortals
I a les deïtats Olímpiques.... Els ecos
Del capitolí altiu encara els noms,
Que ell desvetllà, glosaven.

De l'occidors de lleis deshonoroses
Régulus, de Camil, de l'excels Paulus
De son ànima pròdig, i la mort
De Cató generosa.

Mes quan en el silenci de la nit
Damunt lesbíanes cordes assajava,
En novell so, del triúnvir inhumà
La lloança envilida;

S'oï, s'oï (el Geni m'ho revela)
Terrible veu de sombra invindicada
que «Maleït, crida, maleït sies,
«¡Desertor de Filípos!

«Tan dolç accent i alhora tan migrat
«Havia d'ésser teu, que'l noble ferro
«De la pàtria ja en sos darrers instants
«Llençant avolament.

«Deshonor! a tos peus, oh fill d'esclau,
«Volgueres la salut : ¡maleït sies!»
I la crudel maledicció les ones
Del Tíber mormolaven.

Juventut

Revista quinzenal vilanovina

LITERATURA * POESIA * HUMORISME
SPORTS * TEATRES * CINEMA

Dels articles publicats en
són responsables exclu-
sivament els seus
autors.

Redacció i Administració:
Sant Gregori, núm. 8, baixos

No es retornen els origi-
nals ni es sosté corres-
pondència particular re-
ferent als mateixos.

Els Jocs Florals

Una enquesta de «Mirador» sobre els Jocs Florals i la festa dels mateixos celebrada el passat diumenge, donen a n'aquest tema una viva i apassionant actualitat.

Què penseu dels Jocs Florals? Heus act la pregunta que l'al·ludit setmanari ha adreçat a un bon número de poetes nostrats, la resposta dels quals no ha sigut pas gaire favorable a la continuïtat dels mateixos. Algun d'ells, en contestar, ha emprat un to irònicament despectiu, amb el qual estem del tot disconformes.

Nosaltres no sabem pas la finalitat que ha menat a la gent de «Mirador» a organitzar aquesta enquesta, encara que ens sembla sospitar-ho. Altrament, les persones que han sigut pregades a prendre-hi part no responen, segons nosaltres, al veritable sentir de la nostra intel·lectualitat. Per dir ho en un sol concepte: Ens fa l'efecte, aquesta enquesta, d'una reventada dels Jocs Florals, davant de la qual, ens sembla, caldria aixecar un clam de protesta unànim. Devem confessar-ho. A nosaltres — si-gui'ns permés exposar aquesta opinió particular — la festa plena d'encís, de perfums i de cançons que és els Jocs Florals, ens plau. Cal tenir present, ademés, la gloriosa tradició que tanquen. Cal tenir present, també, que, contràriament a l'opinió suara exposada, que diu que la llur celebració no reporta cap guany a la nostra literatura, els Jocs Florals han sigut ara i sempre els que ens han fet adonar-nos de la valor dels nostres grans homes de lletres. Adhuc els que ara es manifesten contraris a la llur celebració, no s'han pogut estar d'enviar-hi uns versos, i conjuntament amb ells, unes dolçíssimes il·lusions de veure'ls premiats.

Es, repetim ho, una festa que deu perdurar malgrat tot. Tanmateix, hom diria que el primer diumenge de maig, coincidint amb la gaia festa, el sol lluu amb més esplendorositat que mai, i els aucells refilen unes belles cançons, alegries i endiumenjades. — F. C.

Antagonismes

Fixem, abans de tot, el tema.

Es indubtable que una de les forces més grans que actúen i influeixen damunt els actes i, àdhuc, en la vida mateixa dels homes, és l'optimisme, tenint per antípoda el que havem vingut en anomenar pessimisme.

Ara bé; en literatura diem que hom troba motius per a adoptar una posició pessimista davant d'un fet desesperançador com — per exemple — aquell que no ens cansarem de considerar, del menyspreu i àdhuc de la franca hostilitat amb què certa gent s'envaneixen partint del principi bàsic i del concepte d'un pseudo-practicisme, mancats de lògica en absolut.

L'home pessimista ho és, gairebé sempre, per covardia. Tasta l'agror dels desenganys; es veu fetejat per la desgràcia — qui és que una hora o altra no passa malaurances? — i sense el valor just per a reaccionar enfront els conflictes, sense habilitats per a resoldre els problemes plantejats d'una manera privada en la seva vida particular, veu tot el de fora segons la seva visió subjectiva, això és, completament negre.

Així trobem en la curta història de la nostra cultura autòctona, on tothom és forçat d'ésser autodidacte, la manifesta prevenció d'alguns elements davant l'avantguardisme i totes les escoles d'avançada, cubistes, superrealistes, del post-simbolisme, on no saben veure més que un producte d'importació d'un estat morbós, d'una intoxicació, d'una acusada i franca decadència de la mentalitat de pobles determinats, malalts d'excessos literaris i fetejats per grans agitacions i catastròfics cataclismes polítics. Temen el contagi.

Però això ja és vell, gairebé.

Podríem parlar de la qüestió d'una més viva i candent actualitat, de la novel·la, però tenim el propòsit d'examinar-la i parlar-ne més detingudament tal com es mereix.

Només volem posar de manifest que per més justificat que sigui — a voltes — el pessimisme no és mai lícit. Tots tenim el deure de posseir o al menys de formar-nos, crear-nos racionalment i honradament el nostre gust literari per a desgastar les coses útils, bones i belles i re-

fusar els miasmes. Tots havem de tenir — repetim-ho — el nostre criteri d'homes conscients i responsables.

Aquest és el secret i la justificació que dignifica l'optimisme. Aquesta és la síntesi del veritable esperit d'aventura.

L'optimisme en tots els aspectes de les coses, produeix activitat, entusiasme; el pessimisme ens mena a l'apatia.

Ultra tot el que venim de dir, aquesta inquietud encuriosida i amable orientada i orientadora, oberta a tots els vents noblement, de cara a tota novetat sense apassionadament, és també una gran penyora d'alta distinció i, sobretot, de suprema elegància.

Josep F. FERRER

Contrast

La blanca Selene, en il·luminar la massa caòtica dels barris baixos de la gran urb, semblava donar-los nova vida.

Aquells carrers, en els que tan sols en llur paviment s'hi reflexava un rectangle irregular, tremolant, de llum blanca, combatuda per les arestes de la foscor, sortida dels murs de les desiguals cases, donaven l'impressió de què estaven poblats d'éssers sobre-naturals que, fent d'ajudants a Caront, estessin a l'aguait per a preparar llur carga i travessar la llaguna fatal. Semblava una nova creuada, a propòsit per les emboscades que llurs components, per aconseguir els seus fins, es valguesin de tots els mitjans i armes...

Però joh, paradoxal, de dia no eren més que uns carrers ennegrits i tortuosos, les cases dels quals, arrenglerades i fetes de qualsevol manera, sols discordaven amb sa aparença exterior, amb façanes més o menys polides, però en el seu interior, totes semblaven formiguers vells i agrietats, que havien vist viure i passar a bon nombre de generacions d'incansables formigues del treball i paràsits del vici, els quals vegetaven en sa vida gris i monòtona, completament aliens a l'ambient que els envoltava.

Vicens MONTAÑÉS

La batalla de l'esperit

La lluita per la cultura en els pobles d'un nombre poc crescut d'habitants, ha sigut sempre, i segurament serà per molt temps, un apostolat que exigeix de l'individu el màxim de sacrifici. Sacrifici, però, que deixa d'ésser-ho quan el motiu que ens mena a la lluita és l'abrandament per una idealitat. La lluita té un cert goig compensador pel lluitador que sap copsar-lo. I és en virtut d'aquest goig que el sacrifici esdevé en l'aliciant de la mateixa lluita.

En tots els pobles i latituds hi ha hagut sempre lluitadors d'aquesta mena. La idealística i noble aspiració de superació intel·lectual — malgrat el materialisme històric — ha sigut, és i serà, l'avantguarda d'ulteriors realitzacions en tots els camps del saber. Potser que el mateix materialisme sigui, fins i tot, l'esperonador de la idealitat.

Lluita aferrissada és aquesta de la cultura, i més encara devia ésser-ho anys enrera quan llurs propagadors eren vists com a folls o bé com a romàntics visionaris, per la gran majoria ignorant. Priva, encara, el somriú mofeta de l'«home pràctic», davant de l'abrandament per l'ideal. Remarquem, però, que avui, amb tot i estar molt lluny d'assolir quant desitgem, és encoratjador veure ací i allà una munió de joves interessats en els afers culturals.

Tanmateix és aquest un fet afalagador per la joventut de l'actual promoció. Poden ben envanir-se'n. Però cal també reconèixer que aital reviscolament no és pas fruit exclusivament de l'esforç llur. D'igual forma que el sembrador escampà la llevor en terra fèrtil, els lluitadors de generacions anteriors colgaren en els sots profunds dels Ateneus, Escoles, Biblioteques i demés institucions de caràcter docent, la llevor del saber que tard o d'hora havia de fer florida.

Remarquem també que si avui resulta bon xic planer el propagar la cultura, és deu, en part, als contats homes de cada poble ja en plena maduresa i àdhuc entrats en la vellesa, que seguiren aquest apostolat estoicament, plantant cara a la indiferència de la ignorància i a les burles de l'estupidesa.

Sembla, però, que els temps de ceguera intel·lectual ja han passat a la història. De l'actual a les passades generacions hi ha una diferència

considerable. Avui és ben crescut el nombre de joves que senten amb força i amb intensitat el goig d'educar-se física, moral i intel·lectualment, és a dir, que aspiren a viure amb plenitud.

A hores d'ara, Catalunya sembla presa d'un neguit febrós. Silenciosament, però d'un silenci prou eloqüent, va fent via envers les grans realitzacions culturals. Adès surten noves publicacions, adès nous projectes editorials. Arreu sorgeix una veritable floració d'entitats culturals que podran o no reeixir, però que sens dubte deixaran petjades inesborrables en l'esdevenidor.

Davant del reviscolament cultural de Catalunya, una població important com és Vilanova té el deure de no romandre indiferent. Així és en efecte. Entitats que fins fa poc sols donaven mostres de vida en l'aspecte recreatiu, estableixen seccions de cultura, avui incipients, però que d'arrelar, donaran fruits saborosos, i les culturals pròpiament dites emprenen una activitat extraordinària. Cal esmentar també, com una de les realitzacions culturals vilanovines, l'ardida empresa dels iniciadors de la revista JOVENTUT, i lloar alhora el gegantí esforç que suposa pel nostre benemèrit Ateneu instal·lar-se en un estatge que serà, sens dubte, una joia més que tindrà Vilanova, orgull dels vilanovins aimants de les lletres, de les arts i del progrés.

Es l'hora de la batalla de l'esperit. Si aquest afany de cultura és fill d'un anhel pregonament arrelat en l'ànima de cadascú —carn i sang de la pròpia existència— no dubtem que la joventut, dintre de llurs possibilitats, contribuirà amb el seu òbol a qualsevolga manifestació dignificadora, i prendrà part activa en aquesta creuada contra la vulgaritat i la rutina. — *J. SERRA DEMESTRE.*

A Na D.....

Cabells negres i ondulats
 ¡Que en són de fins i bells!
 Els llavis com clavells
 que acaben d'esclatar.
 Tes mans són blanques i fines.
 Tos peus lleugers com el vent.
 Tos ulls miren suaument
 i d'esperança m'omplen.

Ets talment com una rosa,
 ets bonica i encisera;
 en ta faç, que és molt formosa,
 hi relluu la Primavera.
 En contemplar-te, D.....,
 estoig de gràcil bellesa,
 el meu cor sento glatir
 d'una joia tota encesa.

J. M. Solter de Torderal

L'egoïsme social

Per a nosaltres, aquesta forma de moral rígida, inviolable i despassionada, que només té el rigor d'absurdes aberracions dels sentits, està al marge de la vida. En la nostra voluntat, aciençada potser d'una part de romanticisme i d'una part de filosofia, ens sorpren que existeixi aquesta fatal hipocresia, que no és res més que una coordinació abstracte dels Set Pecats Capitals. Cal defugir-la tothom. Cal cercar una altra raó estètica, més humana i menys preocupada de ço que existeix en tots els indrets de la terra civilitzada; de ço que en diem dret, propi i ferm puntal per no esdevenir immorals.

La veu estrafalària d'aquesta violència és vulgar; no té dogmes ni sofismes; posseeix solament una caràtula de Quixot deprimat; però no del Quixot cervantí, ple de filosofia pura, sinó d'un tipus de cavaller errant, que vaga per no deixar perdonar, sense atendre als sentits de l'ànima.

Ultra aquesta breu metamòrfosi que el pensament ens ha guiat a escriure-la tal com la veiem, existeix tanta banalitat — i fins potser inconsciència — que els mateixos egoïstes no es donen compte del «rol» que fan en son romiatge abastador de les deficiències humanes, i per això se n'estilen tants avui dia. El viure no hi ha dubte que és — i aixís ho conceptuem — un dret propi. No tenen de dependre de ningú les accions que fem, sinó violem la Llei. Però la inflexibilitat dels éssers que ens envolten ens pro-creen esclaus d'una raó que no pot ni deu existir.

L'egoïsme social es remou airadament contra la dona que obeeix als manaments de la passió i de la naturalesa, més forts que els de la pròpia conveniència: entregar-se a l'home que estima sense demanar la sanció religiosa ni legal; sols el títol més sant que pot invocar una dona: el de mare, que la purifica; i per això tothom defuig l'amparar-la.

Els resultats d'aquesta hipocresia humana, conscient de si mateixa, hom els defineix obscurament, puix si bé els preveiem, no ens pot dur cap força major a deturar-los, i el fi vergonyós d'aïtals resultats, encara és més intolerable per una societat que reglamenti la prostitució.

J. BARBERÀ

Diàleg a l'entorn de l'amor

—Vostè no creu en la sublimitat de l'amor?

—Senyora, jo no sé que és l'amor.

—Bé; sí. Vostè fa com tants homes que, davant d'una dona, no volen «descobrir» les íntimes opinions que tenen de l'amor.

—Jo, senyora meva, no tinc de «descobrir» res. Això que vostè en diu amor, és un dels tants enganys que els humans cerquen alimentar-se, ja que, sense una alimentació il·lusòria, la vida humana no té puïxança emotiva.

—Doncs, vostè, bé cerca l'amor.

—O l'engany.

—Què entèn vostè per engany en matèria d'amor?

—Tot allò que es diu amb la dona estimada, que surt del cor, és un engany de sí mateix, ja que aquest cor, en aquests moments, es converteix en una forma de «càmara al·lucinatòria», per a poguer copsar amb una tensió màxima les impressions de la dona estimada. Com, sinó, fóra possible aquesta tensió d'esperit, sense una prèvia al·lucinació—inconscient, si vol—sí de paraules barroeres i grotesques n'està ple tota mena de diàleg amorós? És precis, doncs, al·lucinar-se per apropar aquestes paraules a una màxima expressió de delicadesa.

—Doncs, allò que deia de «puïxança emotiva», no pot constatar-se dintre de la realitat?

—No pas en matèria d'amor.

—I si li digués que vostè em causa com una mena de compassió per aquest escepticisme tan manifest.

—Pse. Vostè, a mí, em té compassió; jo en tinc per a vostè. És una recíproca molt ben ordenada que hauria de regnar en totes les relacions humanes.

—Doncs digui que vostè no es capaç d'absorbir-se en una passió sentimental per una dona.

—No, senyora; res d'això. Vostè no m'ha entès. Jo soc un home que per una dona soc capaç de fer moltes ximpleries i bestieses i, si vol, potser fins arribar al paroxisme, però, amb la plena consciència de què soc un ximple, i de què tot això no té res que veure amb la sublimitat.

Jo puc dir-me a mí mateix, per atenuar-me un xic la meva ximpleria, que estic enamorat de l'espiritualitat d'una dona; a l'ensem que una veu estranya, que em fa l'efecte que és d'un altre, em diu que el que m'atrau d'aquella dona és la sexualitat i res més.

—I doncs, com s'acaba l'atractiu sexual, què queda per la convivència d'aquest amor?

—La indiferència. A vegades, hi queda fàstic. Altres, odi. Aquestes últimes, però, són més clares, ja que l'odi és com una mena de residu de l'amor, i en aquest cas, és que hi ha quelcom d'insatisfet que determina aquest odi.

—Vostè pateix una neurastènia general. Altrament, no podria parlar amb semblants termes. Precisament l'amor és la palanca que aguanta el món. On aniríem a parar si l'espècie humana opinés d'una faisó tan inversemblant!

—Senyora, l'espècie humana fa molts segles que opina i obra inversemblantment. On, però, arriba a la màxima comicitat, és en l'amor. En aquest aspecte, hi ha comèdia, convencionalisme i ingenuïtat. Coronar les testes amb una miqueta de poesia i de romanticisme omplena aquest desig de sublimitat que hi ha en la nostra fantasia, i aixís, assadollats d'il·lusió, ens apar viure una vida superior a la de les bèsties, i aixís també les coses marxen de la millor manera possible, i fins regalem un somriure de commiseració pel pobre diable que no ha tastat la rialla o el bes d'una noia de divuit primaveres.

—Vostè desanima a la gent que creu en la superioritat humana. Les persones com vostè no tenen raó d'existir, ja que maten això que podríem dir-ne fe de vida.

—Sí, sí. Té raó. La fe de vida de la humanitat és això: al·lucinació. Perdoni, doncs, la cruesa de les meves paraules.

Eduard PAPIOL

Subscribiu-vos i propagueu JOVENTUT, la revista purament vilanovina, que serva l'esperit d'una bona ideologia: text literari, cultural i filosòfic, i de la qual la premsa catalana n'ha fet fervents elogis.

Vilanovins: JOVENTUT és la vostra revista.

LITERATS IL·LUSTRES: HAN RYNER

UN HOME LLIURE

(*Continuació*)

Epictet.—Es possible que no tinguem res que dir-nos. Tú representes un paper; en quan a mí, no replico el que esperes; d'aquí el teu fàstic i la teva ràbia. Sols coneixo paraules d'home, no frases d'actor; no em revesteixo de paraules convingudes, com tràgic ropatge. Però tú, sombra i paper; tú, que repeteixes les cadències del mal poeta Cèsar, t'irrites quan un home parla i estorba la teva ridícula representació. Doncs no saps respondre als homes, ni tan sols comprendre ço que diuen.

El pretor.—Orgullós!... Sàpigues que sovint tinc l'honor de conversar amb el Cèsar.

Epictet.—El teu Cèsar no és un home.

El pretor.—Que no és un home! Ell que pot matar-te.

Epictet.—També pot matar-me un tigre o una roca que s'estimba.

El pretor.—La roca i el tigre no escoltaran les teves súpliques. Cèsar, però, és una divinitat generosa que a vegades concedeix ço que se li demana. I pot fer-te un bé com pot infligir-te un mal.

Epictet.—Res ni ningú poden fer-me un bé o infligir-me un mal. Sols jo puc proporcionar-me els veritables bens o privar-me d'ells.

El pretor.—Em sembla que fins ara no t'has proporcionat grans riqueses.

Epictet.—Les riqueses no són bens.

El pretor.—Les riqueses procuren bens nombrosos. T'assembles d'aital forma a un insensat que digués: «Júpiter, pare dels déus, no és un déu».

Epictet.—Júpiter, pare dels veritables déus, és un déu. Malgrat la barateria de l'apoteosis, Vespasià, pare del fals déu Domicià, no és un déu. Així les riqueses, mares de les coses indiferents, no són bens. Sols la meua voluntat és la mare dels veritables bens.

El pretor.—Parles d'un modo estrany i les paraules no tenen en la teva boca el mateix significat que quan les pronuncien altres llavis.

Epictet.—Potser certes paraules no tenen sentit en els llavis a que et refereixes.

El pretor.—Em diverteix la teva supèrbia. ¿A què dones el nom de veritables bens?

Epictet.—A ço que es troba en un mateix; a ço que depèn de nosaltres. Aprèn l'única diferència important entre les coses del món: les que

depenen de nosaltres i les que no hi depenen. Depenen de nosaltres, nostres opinions, nostres moviments, nostres desigs, nostres inclinacions, nostres aversions; en una paraula, tots els nostres actes interiors. Les que no depenen de nosaltres, són: el cos, les riqueses, la reputació, la pretoria i altres honors; tot quan es troba fora dels nostres actes interns.

El pretor.—Però...

Epíctet.—Per tant, les coses que depenen de nosaltres són lliures per llur naturalesa; res pot detenir-les ni fer-li's obstacle. Mes les que no depenen de nosaltres, són dèbils, esclaves, subjectes a mil obstacles i inconvenients. Són completament estranyes a l'home.

El pretor.—Oh xarlatà!

Epíctet.—Cèsar i tú preneu per lliure coses que per la seva naturalesa depenen d'altri; aixís per totes parts ensopegueu amb obstacles.

El pretor.—Obstacles, Cèsar!

Epíctet.—Certament. El mal de caixal; la mort interrompint la seva més volguda obra i robant-li per sempre tot ço que ell anomena bens; Paris i demés amants de Domicia; l'esclau que entèn malament una ordre o és lent en l'obediència; l'hivern, que no li proporciona més mosques al seu agulló d'or. I Cèsar, com tú, es corfereix, s'agita, es queixa dels déus i dels homes.

El pretor.—Però castiga a quins provoquen el seu descontent.

Epíctet.—Sí, a quins se li assemblen. Però és impotent contra els déus que sojornen a l'Olimp i contra el savi que habita sa voluntat. Són cimes massa elevades pel teu pobre Cèsar... Per què prenc per meu ço que em pertany i per aliè ço que és d'altri, jamai ningú em forçarà a fer ço que no vull ni m'impedirà que fagi ço que vulgui. De ningú em queixo; a ningú acuso. Res em produeix mal; no tinc enemics, ja que res dolent pot succeir-me.

El pretor.—Pobre foll, a qui Cèsar pot matar de seguida!

Epíctet.—La naturalesa desitja que jo mori com us destina la mort a tú, a Cèsar i a tots els homes. Es una de tantes coses indiferents que no depenen de mí. La naturalesa, que m'ha prestat la vida, pot reclamar-me-la per intercessió de Cèsar, de la febre, d'una fera del bosc. Què m'importa el servidor que elegeixi! Ço és qüestió de la meua creadora, no meva. Jo sempre estic prompte a pagar.

El pretor.—Però potser depèn de tú l'apaivagar a Cèsar.

(Continuarà).

El text d'aquesta revista ha passat per la censura governativa.

L'amor d'En Vicens

Cada dia al vespre, aquest parlava una estona amb la seva enamorada. Sortint del despatx on el seu pare el feia romandre per força unes hores, no havia de travessar més que dues cantonades, i, internant-se uns minuts en aquell carrer, arribava a la porta de la sumptuosa casa on vivia l'Anna.

L'amor que es professaven els dos joves—vint anys ella, vint-i-dos ell—no era ingenu ni romàntic, com hom podia figurar-se de bell antuvi, sinó perfectament d'acord amb el que s'estila. Res d'ideals ni pensaments pel pervindre, ni convicció ni esperança de felicitat. No hi atinaven en tot això. Tot llur festeig era terriblement poca-solta, i sense cap mena d'espiritualitat.

Es conegueren en un ball de Carnaval, i tot feia preveure, d'anar endavant les relacions, la realització d'un bunyol més, que s'afegiria a la llista dels ja existents.

Ella era frèvola — no calia fer-ho constar. Portava una vida de bona noia, no sortint, per exemple, sense anar acompanyada convenientment, sobretot quan freqüentava algun saló encerat, ocasió en què ho feia al costat del «papà» i la «mamà», dues voluminoses bones persones, a les quals la lloable predilecció pel retall del cupó, havia tornat rendistes admirables i dignes d'apreci i d'imitació, a ésser possible. Veient ballar la seva filla amb algun perdulari — moltes vegades aristòcrata refinat — els dignes pares disfrutaven, satisfets de què fes tanta vida «de societat». En Vicens, era fill únic del senyor Tapons, renomnat industrial, enriquit considerablement amb jugades borsàtils que li havien estat favorables. Tots els defectes: la depravació, la manca de consciència i la ignorància més gran, malgrat haver estudiat als més alts centres d'ensenyança, eren reunits en la persona del fill del senyor Tapons.

Tan una família com l'altra eren de prestigi. L'etiqueta més exigent hi regnava. L'educació esmerada no els mancava. Totes llurs cerimònies eren a base de frac, de barret de copalta... de guants vermells i de pantalons de vellut...

No calia dubtar, per tant, davant d'una gent distingida, de la sinceritat de l'afecte — tendre i pur, ai las! — que es portaven l'Anna i En Vicens. Naturalment que un esperit d'aquests que veuen visions, hauria advertit el perill que corria l'Anna, fent cas de tan bon galantejador. Però una persona sensata li respon-

dria que en això, que en aquesta manera d'obrar sense escrúpols ni amor vertader, estava precisament la gràcia d'En Vicens. Era un jove del dia! Caram, bé s'hi havia de fixar, si ella, pel seu comportament i pel modernisme mal entès, com a dona, no se'n mereixia cap altre.

El pare d'aquesta ja es preocupà d'escatir si feia sort, preparant-li el casament. En efecte, després de les informacions dels centres autoritzats, arribà a la conclusió de què no hi havia de posar la més mínima oposició, car la situació econòmica del senyor Tapons era totalment sanejada.

Ni que en el referent a la part moral arribessin a la seva oïda les veus que insistentment, en diversos llocs de la ciutat, proclamaven els fets indignes del promès de la seva filla, opinava el senyor Xarvins que no passava d'una mentida. Fins i tot, en cas d'ésser veritat, se'n feia càrrec, i és que interiorment, l'influenciava molt més la fortuna que posseïa que la conducta que observava.

Tots els diaris ho portaven. En un recó apartat, en mig de carrers estrets i tortuosos, un jove s'havia suïcidat. Les informacions eren ben explícites, i es tractava d'En Vicens Tapons.

Posteriorment, hom s'enterà dels motius que l'impulsaren a tal determini. Facècies — tristes facècies pròpies de la joventut perduda — l'havien portat a un punt en què no era possible subsistir sense caure en el deshonor i la vergonya.

L'Anna sentí la pèrdua de qui li proporcionà hores de gaudi. Però no havia pas d'estar-se de res, si s'havia mort. I al cap de tres setmanes justes ja tenia un substitut que, com el desaparegut, l'anava a veure cada dia.

També era ric, i la cercava a ballar en els salons luxosos i ben pintats. Celebrava el Carnaval, portava una vida igual o pitjor que l'anterior enamorat; era una perfecta nul·litat, no exercint cap mena de carrera ni ofici; convertint la nit en dia; dormint durant el matí i sortint a passejar a la tarda; en fi, era com l'altre, adequadíssim per a una noia com l'Anna, i, també, com l'altre, un malhaurat.

P. VINTRO I OLIVERES.

Afavoriu JOVENTUT amb la vostra subscripció

De quinzena en quinzena...

CARNET HUMORISTIC

Platxeria

Ara, els lluços,
els barats,
els meros
i les sardines,
les pelaies,
barretets
i les gràcils
tallerines,
les llagostes
i els llenguados,
com també el sar
i els burrets
i demés mena
de peixos,
que n'estan de satisfets!
Riu el musclo
i la tallina;
riu la bogueta
i el pop.
El congre,

enjogàssat brinca,
adhuc la tortuga i tot.
Les maires i sipietes
tranquiletes van nedant;
ara ningú les molesta;
no es veu ni xarxa
ni am.
Tot és pau,
calma,
silenci,
dintre el llquit element.
Fins la lluna
apar joiosa
d'esguardar tan bell moment.
Abans tot era desfici,
mes ara no;
res d'això!
Els mariners fan de peó,
a cal «Pirelli» o al «Griffi».
TETRACORDO.

Vetllada Artística

La societat choral «La Unión Villanovesa» organitza pel dia 29 d'aquest mes, un Concert, l'importància del qual es palesa en el conjunt artístic del programa. Ens diuen que a la primera part es reproduirà l'escenificació de l'obra immortal d'Anselm Clavé, «Les Flors de Maig», i serà presentat el jove tenor vilanoví Josep M.ª Jorba. La segona part anirà a càrrec del «Quintet Català», del qual forma part l'excel·lent violinista compatrici nostre, Antoni Escofet. L'esmentat quintet, entre altres composicions, n'executarà del mestre Eduard Toldrà. Per a l'última part del programa, ha sigut contractada l'eminent cantatriu Concepció Cal'ao, a fi de donar a conèixer els famosos «lieds» dels mestres nacionals i estrangers.

Els beneficis que s'obtinguin en aquesta Vetllada seran destinats a l'adquisició de noves obres per a la Biblioteca Circulant que té muntada l'entitat. — S. D.

Teatral

De fa un quant de temps la febre de la sarsuela és la nota predominant en la nostra migradíssima activitat teatral.

El passat diumenge es representà a l'Apol, «La Princesa del Dollar», i al Bosc, «Doña Francisquita». En ambdós teatres la representació de les obres esmentades, i més atenent als preus excessivament reduïts que regeixen, fou força acceptable.

Ens cal fer remarcar que, malgrat s'hagi citat un altre nom en una crítica de «Doña Francisquita», el mestre que dirigí l'orquestra fou el senyor Gorgé.

Cal remarcar el gran treball del senyor Godayol i la senyoreta Villa, que brodaren aquesta joia musical del mestre Vives. Digne també de mencionar-se el magnífic treball del senyor Cosin.

Jordí de BELLCAIRE.

Cinema

Es una cosa evident que durant aquests últims dies ens ha sigut possible de veure un conjunt d'excel·lents pel·lícules. Citem alguns noms. «El valle de los gigantes», «La ruta de Singapoore», «Tres pecadores», «Rie, payaso, rie», que han plagut. D'altres com «Corazones sin rumbo» i «Reclutas detectives», que no han respost a l'extremada propaganda de què venien precedides. De totes elles, pel nostre concepte, la millor «Tres pecadores», una magna creació d'aquesta excel·lent actriu de la pantalla que es diu Pola Negri, una magnífica direcció i un argument interessantíssim. Digne de remarcar també el gran treball portat a cap per Lon Chaney en «Rie, payaso, rie».

Resumint; una quinzena de programes de cinema força acceptables.

BAMI-CAFRAN

Noticiari

Per la seva publicació en ha sigut tramesa la següent nota:

AVISO: Todos los jueves, y si es festivo el siguiente, de 16 a 19 horas, el señor Comandante del servicio de educación Física, Ciudadana y Pre-militar de este Partido Judicial D. José García Rollán, recibirá en su despacho a los maestros, sociedades deportivas, etc., y particulares que voluntariamente deseen formar parte de la sociedad de Cultura Física Nacional o bien cooperar a ésta o fomentar las ideas y colaboración que pueda prestarles de utilidad.

* Denunciem des d'aquestes pàgines l'actitud poc seriosa d'una entitat vilatana que donà lloc a un espectacle de pessim gust, molt poc edificant i que era facilíssim d'evitar.

Tanmateix és ben de doldre, ja que diu molt poc en favor de la nostra cultura.

Macintosh

EL ARCO

Sabates de cautxu angleses

COMPREU-LES
ABANS D'ESGOTAR-SE

EXCLUSIVA DE VENDA

CASA "BARTOLÍ"
PROGRÉS, 36

Calçats de totes classes

JAUME TRIUS

Immaculada, 55 i 57

Sucursal :

Progrés, 16

VILANOVA I GELTRÚ

Forn i Pastisseria

CONFITERIA - REPOSTERIA - PA DE VIENA
DOLÇOS - CLASSES SUPERIORS

Josep Soler i Ferrer

PLAÇA DE LA CONSTITUCIÓ, 5
VILANOVA I GELTRÚ

Des de la llur inauguració no deixa d'ésser visitada la

CASA ALBÀ

Merceria i novetats per a senyora

Extens i variat assortit en corbates i altres objectes propis
per a home

Especialitat en calats i plisats

— —
Preus sumament econòmics
— —

Carrer del Progrés, 12 : - : Vilanova i Geltrú

**Taller de Reparacions
Mecàniques i d'Automòbils**

EMILI PIÑANA

CARRER HAVANA, 3
(CARRETERA DE TARRAGONA)

Vilanova i Geltrú

Garatge

Francesc Pujol

Concessionari dels automòbils i camions

Chevrolet

Taller de reparacions

Gran existència de neumàtics de totes les mides :
PIRELLI, MILLER, DUNLOP y MICHELIN.

Peces de recanvi per varies marques d'automòbils.

Accessoris i tot el necessari per autos.

BENZINA I LUBRIFICANTS

Rambla de la Pau, 6 i 8, i Clavé, 2

Telèfon 138

VILANOVA I GELTRÚ

Pic-Nic

BEBIDA
ESPUMOSA

PÍDASE EN BARES CAFÉS ETC